

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie :

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Okręgowego Sławomir Boratyński

Protokolant: Sekretarz sądowy Agnieszka Kozak

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2016 roku, w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko: (...) Publicznemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Publicznego Wojewódzkiego Szpitala (...) w C. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 2. 215, 39 zł (dwa tysiące dwieście piętnaście złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem skapitalizowanych odsetek od należności głównej;

II. umarza postępowanie co do należności głównej;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanego (...) Publicznego Wojewódzkiego Szpitala (...) w C. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 17. 542 zł (siedemnaście tysięcy pięćset czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IX Gc 570 / 15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lipca 2015 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 3 i nast.) powód (...). Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wystąpił z pozwem o zasądzenie od pozwanego (...) Publicznego Wojewódzkiego Szpitala (...) w C. kwoty :

- 194 793 , 94 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty ,

- 11 690,06 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że strony łączyła umowa dostawy produktów farmaceutycznych zawarta w trybie zamówienia publicznego .Na podstawie tej umowy pozwany zaopatrywał się u powoda w produkty lecznicze za które winien był zapłacić powodowi zgodnie z terminami płatności wynikającymi z umów oraz oznaczonymi w fakturach VAT .Towar został pozwanemu dostarczony co potwierdzają podpisy na każdej fakturze stanowiącej jednocześnie

dowód odbioru towaru . Zgodnie z powołaną w pozwie umową pozwany był zobowiązany do dokonania płatności za dostarczony towar w terminie wskazanym każdorazowo w fakturze VAT . Z tytułu nieuregulowanych należności po stronie pozwanego powstało zadłużenie w związku z czym powód wezwał pozwanego do zapłaty nieuregulowanych faktur – wezwanie z dnia 27 stycznia 2015 r. do którego dołączył zestawienie nieuregulowanych faktur VAT . Pozwany w piśmie z dnia 10 marca 2015 r. zwrócił się z prośbą o rozłożenie zadłużenia na raty .W odpowiedzi na otrzymane pismo powód nie zgodził się na propozycję spłaty zadłużenia w 10 ratach jednakże przychylił się do prośby pozwanego i wyraził zgodę na spłatę w 3 równych ratach płatnych co miesiąc począwszy od 31 marca 2015 r. W piśmie tym powód poinformował pozwanego ,że w przypadku braku wpłat zgodnie z harmonogramem sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Pozwany nie zrealizował harmonogramu w związku z czym powód skierował kolejne wezwanie do zapłaty w dniu 14 maja 2015 r. wyznaczając termin spłaty na dzień 28 maja 2015 r. Powód wskazał także ,że na dzień wniesienia pozwu pozwany pozostaje dłużny powodowi łącznie kwotę 194 793,94 zł. tytułem należności głównej wynikającej z faktur VAT oraz 11 690,06 zł. tytułem odsetek skapitalizowanych od nieuregulowanych faktur na dzień 29 czerwca 2015 r.

Powód wskazał także ,że domaga się także odsetek od należności głównej wynikającej z nieuregulowanych faktur od dnia następnego po dniu kapitalizacji odsetek tj. 30 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz odsetek od odsetek skapitalizowanych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty .

Postanowieniem z dnia 25 września 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał przedmiotową sprawę do tutejszego Sądu (sygn. akt VI Nc –e (...) , k. 6 v.) .

Dotychczasowe stanowisko strona powodowa podtrzymała w piśmie procesowym z dnia 5 listopada 2015 r. określonym jako pozew o zapłatę złożonym przy piśmie procesowym z tej samej daty (k. 10 i nast.) .

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 grudnia 2015 r. strona pozwana nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 316 i nast.) .

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał ,że dokonał spłaty należności objętej niniejszym postępowaniem w dniu 12 sierpnia 2015 r. wpłacając kwotę 190 300 , 56 zł. (tytułem należności z faktur szczegółowo wymienionych w tym piśmie procesowym) , w dniu 3 września 2015 r. wpłacając kwoty : 113,46 zł. , 1964 , 77 zł. i 48 , 85 zł. (tytułem należności z trzech faktur szczegółowo wymienionych również w tym piśmie procesowym) oraz w dniu 6 października 2015 r. wpłacając kwotę 2366,30 zł. (tytułem należności z faktury która częściowo została uregulowana w dniu 3 września 2015 r.) . Wskazano ,że łącznie pozwany zapłacił całą należność główną tj. 194 793 , 94 zł. jeszcze przed dniem wniesienia powództwa. Pozwany wskazał także ,że w dniu 18 grudnia 2015 r. dokonał zapłaty dochodzonych przez powoda odsetek skapitalizowanych w kwocie 11 690 , 06 zł. jednak podniósł także ,ze odsetki te zostały źle przez powoda obliczone i nadwyżkę wpłaconą przez pozwanego należy zaliczyć na poczet zobowiązań pozwanego .Według pozwanego wskazane przez powoda terminy początkowe naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie są terminami przedwczesnymi ,a tym samym odsetki są zawyżone bowiem wyliczenie to pozostawało w sprzeczności z postanowieniami umowy , która regulowała rozliczenia stron w § 10 ust. 5 . W odpowiedzi na pozew strona pozwana wskazała właściwe według niej daty początkowe naliczania odsetek od poszczególnych faktur objętych niniejszym postępowaniem (k. 319 i nast.) .

Z ostrożności pozwany wniósł również o nieobciążanie go kosztami procesu i zwrot kosztów na podstawie przepisu art. 101 kpc wskazując ,że nie dał powodu do wytoczenia niniejszej sprawy .

W piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2015 r. (k. 372 i nast.) strona powodowa cofnęła pozew co do kwoty 206 484 zł. i w tym zakresie zrzekła się swojego roszczenia .Cofnięte to było podyktowane jej zapłatą przez pozwanego po wniesieniu pozwu . Strona powodowa w piśmie tym wniosła również o zasądzenie na jego rzecz kwoty 2 283 , 74 zł. wraz z kosztami procesu , w tym kosztami zastępstwa procesowego i opłatą skarbową od pełnomocnictwa . W uzasadnieniu powyższego pisma strona powodowa potwierdziła dokonane płatności przez stronę pozwaną tak co do ich wysokości jaki co do terminów tych płatności . Dochodzona pismem kwota stanowi skapitalizowane przez powoda

odsetki ustawowe od nieterminowych wpłat dokonanych przez pozwanego w trakcie postępowania . Strona powodowa zakwestionowała w piśmie również stanowisko pozwanego o dokonaniu płatności przed wytoczeniem powództwa jak również twierdzenia pozwanego o błędnym wyliczeniu odsetek zawarte w odpowiedzi na pozew . Strona powodowa zaoponował wreszcie wnioskowi pozwanego o zastosowanie przepisu art. 101 kpc .

Pełnomocnik pozwanego potrzymał swoje dotychczasowe stanowisko na poszczególnych terminach rozprawy w dniu 15 stycznia 2016 r. (k. 369 i nast.) , w dniu 4 marca 2016 r. (k. 417 i nast.) oraz w dniu 6 maja 2016 r. (k. 444 i nast.) .

Swoje dotychczasowe stanowiska strony – ich pełnomocnicy procesowi podtrzymały także w składanych pismach procesowych (pisma powoda : z dnia 18 lutego 2016 r. - k. 409 i nast. , z dnia 21 marca 2016 r. - k. 426 i nast. , pisma pozwanego : z dnia 25 stycznia 2015 r. - k. 388 i nast. , z dnia 9 marca 2016 r. - k. 422 i nast.) .

W piśmie z dnia 25 stycznia 2015 r. strona pozwana zarzuciła nadto , że w przypadku dwunastu z faktur spośród tych objętych postępowaniem wskazanych w piśmie termin ich płatności został ustalony na podstawie dat ich wpływu do strony pozwanej umieszczonych przez pozwanego na otrzymanych fakturach . Pozwany w tym piśmie powołał się nadto na przepis art. 102 kpc wnosząc o nieobciążanie go kosztami procesu podnosząc , że spłacił należność główną na długo przed uzupełnieniem braków formalnych pozwu .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strona powodowa jest spółką prawa handlowego wpisaną do KRS pod numerem (...) (k. 17 i nast.) . Strona pozwana jest również ujawniona w KRS pod numerem (...) jako samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej (k. 24 i nast. , k. 328 i nast.) . Jak wynika z akt siedziba strony pozwanej mieści się w C. przy ul. (...) . W ramach prowadzonej przez powyższe podmioty działalności powodowa spółka i pozwany samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej zawarły po przeprowadzeniu postępowania przetargowego w dniu 1 lipca 2014 r. umowę , która została określona jako : umowa dostawy nr (...) . Umowa wraz z załącznikiem znajduje się w aktach na k. 43 i nast. Przedmiotem tej umowy była sprzedaż i dostawa produktów farmaceutycznych w asortymencie , ilościach i cenach określonych w ofercie przetargowej z dnia 13 maja 2014 r. w pakietach 1,3,7,13,15,37,66,73,74,75 i 76, oraz formularzu asortymentowo cenowym stanowiącym załącznik nr 1 do umowy . Umowa zapłatę wynagrodzenia za dostarczony towar regulowała w § 10. Umowa stanowiła między innymi , że podstawą do zapłaty za dostarczony towar będzie faktura VAT z dołączonymi pokwitowanymi dokumentami ilości przyjętego towaru podpisanymi przez upoważnionego pracownika (§ 10 ust. 1) . Pozwany jako zamawiający wymagał fakturowania w wersji papierowej oraz elektronicznej (§ 10 ust. 2) . Strony w umowie ustaliły , że w rozliczeniach obowiązywać będzie 60 – dniowy termin płatności licząc od dnia dostarczenia faktury do siedziby zamawiającego (§ 10 ust. 5) . Zapłata miała następować w formie przelewu na rachunek bankowy powoda wskazany w umowie , zaś za datę zapłaty przyjmowano datę obciążenia rachunku bankowego pozwanego , jako zamawiającego (§ 10 ust. 6 i 7) .

Z tytułu wykonania powyższej umowy oraz dostarczonych w jej ramach zamawiającemu towarów strona powodowa wystawiała na pozwanego faktury VAT objęte niniejszym postępowaniem począwszy od dnia 2 września 2014 r. (vide kserokopie kopii faktur poświadczone za zgodność z oryginałami przez pełnomocnika powoda - k. 67 i nast.) . Strona pozwana nie kwestionowała faktu otrzymania przedmiotowych faktur, jak również towaru nimi objętego . Należności z tych faktur były przedmiotem niniejszego postępowania . Do pozwu strona powodowa nie dołączyła jednej z faktur objętych niniejszym postępowaniem ujętej pod pozycją 24 (nr (...)) jednakże strona pozwana z tego tytułu nie zgłaszała żadnych zarzutów czy zastrzeżeń . Ostatnia z tych faktur została wystawiona przez stronę powodową w dniu 8 sierpnia 2014 r. Faktury określały termin płatności , jednakże termin ten w fakturach był liczony od dnia wystawienia faktury . Przy obliczeniu terminu płatności poszczególnych faktur strona powodowa w pozwie przyjęła również właśnie te terminy . Prawie wszystkie faktury objęte postępowaniem zawierały podpisy pracowników pozwanego wraz datą z pieczęciami pod adnotacją o potwierdzeniu odbioru towaru . Pieczęcie te odwoływały się do jednostki organizacyjnej pozwanego – apteki szpitalnej , która mieści się w C. przy ul. (...) . Brak adnotacji od odbiorze towaru na fakturach dotyczy faktur znajdujących się na k. 128 i nast. , 203 , 204 , 229 i nast. , 272 i nast. oraz 299 .

Odbiór towaru na fakturach , gdzie pokwitowanie takie się znajdowało kwitował pracownik pozwanego , co w ocenie Sądu Okręgowego oznacza ,że skoro pokwitował na tym dokumencie odbiór samego towaru , to również w tej dacie został mu dostarczony wraz z towarem przedmiotowy dokument – faktura . Adnotacje na fakturach nie oznaczają bowiem , że otrzymał on towar bez faktury , czy też że osoba , która była uprawniona do odbioru towaru nie miała takiego uprawnienia w zakresie odbioru faktury . Umowa wymagała aby towar został odebrany przez upoważnioną osobę , a nie sama faktura . Pozwany nie wykazał wreszcie na nawet nie twierdził ,że pracownik ten był uprawniony do odbioru towaru , a do odbioru faktury już nie .

Pismem z dnia 27 stycznia 2015 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną między innymi do zapłaty należności z faktur objętych niniejszym postępowaniem (k. 37 i nast.) . Strona pozwana w piśmie z dnia 10 marca 2015 r. zaproponowała spłatę należności w dziesięciu ratach (vide pismo z dnia 10 marca 2015 r. k. 42) . Pismem z dnia 12 marca 2015 r. strona powodowa zaproponowała stronie pozwanej spłatę zadłużenia w trzech ratach (k. 32 i nast.) . Pismem z dnia 14 maja 2015 r. powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty należności z przedmiotowych faktur dołączonych do pozwu (k. 27 i nast.) .

Strona pozwana uiściła na rzecz powodowej spółki w dniu 12 sierpnia 2015 r. kwotę 190 300 , 56 zł. , w dniu 3 września 2015 r. kwotę 2127 ,08 zł. , w dniu 6 października 2015 r. kwotę 2366,30 zł. tytułem należności wynikających z faktur objętych niniejszym postępowaniem (zapłata tych należności tak co do ich wysokości jak i co do terminów nie była sporna między stronami niniejszego postępowania , vide nadto rozliczenia transakcji k. 335 i nast.) . W dniu 18 grudnia 2015 r. pozwany przelał na rzecz powoda kwotę 11 690 , 06 zł. tytułem odsetek (k. 334 oraz 365) .

W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowa umowa , która jest objęta niniejszym postępowaniem zawarta przez powodową spółkę oraz pozwany samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej ma charakter umowy sprzedaży chociaż w treści samej umowy znalazły się określenia wskazujące na „dostawę” . Z samej umowy chociaż została ona także określona jako umowa dostawy , a nie wynika z niej aby strona powodowa była wytwórcą towarów stanowiących przedmiot umowy . Stosownie bowiem do przepisu art. 605 kc przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo okresowo , a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Stosownie natomiast do treści przepisu art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz , a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika zatem z powyższego umowa ta miała charakter umowy sprzedaży , a nie dostawy . Jak wynika natomiast z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymieniony na fakturach towar pozwanemu jako kupującemu , przenosząc jednocześnie na niego jego własność. Pozwany natomiast nie uiścił za niego ceny w terminach wynikających z pisemnej umowy , która łączyły strony . Sąd Okręgowy mając powyższe na względzie w tym treść uzasadnienia odpowiedzi na pozew i zarzuty tam podniesione uznał okoliczności podniesione przez stronę powodową w pozwie za przyznane przez stronę pozwaną mając na względzie przepis art. 230 kpc i nast. Strona pozwana nie podważała podstaw ani prawnych , ani też faktycznych dochodzonych roszczeń w zakresie należności głównej . Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zawartych w uzasadnieniu pozwu , podobnie zresztą jak wykonania przez stronę powodową ciężących obowiązków wynikających w powyższej umowie w zakresie wydania towarów , za które powód dochodził ceny objętej niniejszym pozwem . Pozwany nie kwestionował roszczenia strony powodowej tytułem należności za sprzedany towar zarówno co do zasady , jak i co do wysokości . Strona pozwana nie kwestionowała również prawidłowości wystawienia przez stronę powodową przedmiotowych faktur chociaż kwestionowała oznaczone w fakturach terminy ich płatności oraz terminy płatności faktur przyjęte przez stronę powodową w pozwie . Nie kwestionowała wreszcie także ani ilości –towarów dostarczonych przez stronę powodową , ani też ich jakości .

Cały materiał dowodowy zgromadzony w aktach niniejszego postępowania Sąd Okręgowy obdarzył natomiast wiarą , bowiem w stosunku do tych dowodów żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów , nie kwestionowała ich wiarygodności i prawdziwości , ani też w żaden sposób ich nie podważała . Chociaż zatem przedstawione przez powódkę faktury oraz dowody potwierdzające ich przyjęcie , czy też wezwania do zapłaty zostały złożone tylko w formie kserokopii , które

zostały poświadczane za zgodność przez pełnomocnika strony powodowej to waloru dowodowego tych dokumentów pozwany nie podważał , a tym samym również Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw , aby podważać ich wiarygodność z urzędu .

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione na fakturach towary pozwanemu jako kupującemu , przenosząc jednocześnie na niego ich własność. Pozwany natomiast nie uiszczył za nie należnej stronie powodowej ceny. Jak wynika z akt niniejszego postępowania strona pozwana jako kupujący wywiązała się ze swoich obowiązków dopiero po wytoczeniu przedmiotowego powództwa i była to okoliczność niesporna między stronami niniejszego postępowania .

W związku zaspokojeniem przez pozwanego roszczeń strony powodowej w zakresie należności głównej wynikającej z faktur oraz skapitalizowanych odsetek w toku postępowania strona powodowa w tym zakresie , jak wskazano powyżej cofnęła pozew oraz zrzekła się swojego roszczenia .Cofnięcie pozwu w tym zakresie w ocenie Sądu Okręgowego pozostawało w zgodzie z przepisem art. 203 kpc .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie wobec dokonanego cofnięcia przedmiotowego pozwu przez stronę powodową .

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższych należności głównych . Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności , za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi .Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc) . Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48) . Strona powodowa dochodziła również odsetek od odsetek przez siebie skapitalizowanych . Stosownie zaś do przepisu art. 482 § 1 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Przedmiotem żądania ze strony powodowej były jak wskazano powyżej odsetki ustawowe . Pozwany w przypadku roszczeń odsetkowych nie kwestionował charakteru odsetek , który w pozwie przyjęła strona powodowa . W ocenie Sądu Okręgowego mimo braku takich zarzutów ze strony pozwanego w toku niniejszego postępowania Sąd Okręgowy był jednak zobligowany z urzędu uwzględnić jakiego rodzaju odsetek może skutecznie dochodzić strona powodowa od pozwanego w niniejszym postępowaniu i w niniejszym stanie faktycznym . Stosownie bowiem do zapisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z dnia 28 marca 2013 r. , poz. 403) w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy i jej wykonania , która określa szczególne uprawnienia wierzyciela i obowiązki dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych (art. 1) oraz której przepisy stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są między innymi

1)przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.);

2)podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;

3)podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.);

zgodnie z jej zapisem z art. 8 ust. 1 w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1)wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2)wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3.

Podobne rozwiązanie przewidywała zresztą także ustawa z dnia 6 września 2001 r. o terminach zapłaty w obrocie gospodarczym (Dz. U. Nr 129, poz. 1443) , oraz ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323, z późn. zm.) , którą powyższa ustawa zastąpiła w art. 7 . Zgodnie zaś brzmieniem art. 4 tej ustawy użyte w ustawie określenia oznaczają:

1)transakcja handlowa - umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością;

2)podmiot publiczny - podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1-3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych.

Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (tekst jednolity Dz.U.2013.907 , z późn. zm) w art. 3 ust. 1 stanowi natomiast ,że ustawę stosuje się do udzielania zamówień publicznych, zwanych dalej "zamówieniami", przez:

- 1)jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych;
- 2)inne, niż określone w pkt 1, państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej;
- 3)inne, niż określone w pkt 1, osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:

a)finansują je w ponad 50% lub

b)posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub

c)sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub

d)mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego;

3a)związki podmiotów, o których mowa w pkt 1 i 2, lub podmiotów, o których mowa w pkt 3;

Okoliczność ,że strona pozwana spełnia kryteria by być uznanym za podmiot publiczny w ocenie Sądu Okręgowego nie może być sporna w niniejszym postępowaniu ,a wynika ona z akt niniejszego postępowania – wydruku z KRS strony pozwanej .Podmiotem który utworzył stronę pozwaną jest bowiem organ samorządu terytorialnego – WOJEWÓDZTWO (...) . Powyższe zatem oznacza w ocenie Sądu Okręgowego ,że stronie powodowej od wszystkich tych należności , których pozwany szpital nie uiścił – nie uregulował na rzecz strony powodowej w terminie umownym przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, a nie w wysokości odsetek ustawowych , jak chce tego strona powodowa w niniejszym pozwie oraz jak chciała tego w toku całego postępowania . Odsetki te Sąd Okręgowy winny być nadto naliczone również nie w każdym przypadku od dat wskazanych w fakturach, jak chce tego strona powodowa .

O tym, że faktury były dostarczane stronie pozwanej, jak wskazano powyżej świadczą między innymi adnotacje pracowników pozwanego na fakturach. Strona powodowa nie wykazała jednakże, że faktury te zostały dostarczone pozwanemu zgodnie w postanowieniami umowy regulującymi płatność tych faktur. Umowa nie ograniczała obowiązków powoda w tym zakresie do dostarczenia pozwanemu samego tylko towaru, ale wymagała od powoda dla skutecznego dochodzenia płatności upływu 60 – dniowego terminu płatności liczonego od dnia dostarczenia faktury do siedziby zamawiającego (vide przepis art. 65 kc). Tak więc data doręczenia faktury była istotnym elementem dla skutecznego dochodzenia należności, a nie samo jej wystawienie czy też samo pokwitowanie odbioru towaru, tym bardziej gdy nie nosiło ono nawet oznaczenia daty, w której miało miejsce. Trudno jest też uznać, że doręczenie stronie powodowej faktury za każdym razem miało miejsce w dacie wystawienia faktury, gdy się weźmie pod uwagę cały materiał dowodowy zgromadzony, w aktach, w tym również faktury z adnotacjami odbioru towaru. Trudno jest bowiem uznać w ocenie Sądu Okręgowego, aby dostarczenie faktury pozwanemu miało miejsce przed dostarczeniem towaru, skoro jego odbiór był kwitowany właśnie bezpośrednio na fakturze. Strona powodowa nie wykazała natomiast w żaden sposób, że dostarczyła pozwanemu faktury w dacie ich wystawienia.

Strona powodowa jak wskazano wyżej przed Sądem Okręgowym w żaden sposób nie wykazała zasadności swojego żądania w tym zakresie. W tym miejscu należy również wskazać, że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy. Należy tu także wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W przypadku faktur które zostały dołączone do pisma pozwanego z dnia 25 stycznia 2016 r. (k. 388 i nast.), co do których strona pozwana również zakwestionowała terminy ich płatności od dat przyjętych przez powoda należy wskazać, że Sąd Okręgowy w przypadku tych faktur, które nie zawierają potwierdzenia przyjęcia towaru w ogóle, czy też nie wskazują w ogóle na daty przyjęcia towaru przyjął za datę ich doręczenia pozwanemu daty wskazane przez stronę pozwaną. Data ta została bowiem przez stronę pozwaną wykazana pieczęcią widniejącą na przedmiotowych fakturach. To samo dotyczy faktury znajdującej się na k. 283 i nast., gdyż pochodzi ona z dnia 18 września 2014 r. zaś data przyjęcia towaru wskazuje na dzień 2 września 2014 r. Strona powodowa nie wykazała natomiast, aby te faktury zostały pozwanemu doręczone w datach wcześniejszych w stosunku do dat wskazanych przez stronę przeciwną. Zgodnie bowiem z powyższą ogólną regułą dowodową, skoro powód dochodził odsetek przy uwzględnieniu dat oznaczonych w fakturach winien wykazać że w tych datach jego roszczenia z poszczególnych faktur zgodnie z postanowieniami umowy były rzeczywiście wymagalne. W ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa tego z przypadku faktur, co do których terminy ich płatności oznaczone w pozwie zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną nie wykazała. W przypadku większości z tych faktur wykazała ona jedynie, że wydała towar zamawiającemu. Nie wykazała ona natomiast, że w dacie w której każda z faktur została wystawiona i od której liczono termin na jej zapłatę została ona również dostarczona do siedziby zamawiającego. Ma to szczególne znaczenie zwłaszcza gdy się

zważy, że rzadko kiedy terminy te pokrywały się nawet z datami stanowiącymi pokwitowanie odbioru towaru przez pracowników pozwanego znajdującymi się na takich fakturach .

W przypadku zatem terminów płatności poszczególnych faktur Sąd Okręgowy uznał zasadność zarzutów pozwanego bowiem w tym zakresie strona pozwana zasadność swoich zarzutów wykazała dowodami znajdującymi się w aktach niniejszego postępowania (vide np. k. 392 i nast. oraz k. 440 i nast. oraz złożonymi do akt postępowania przez samą stronę powodową) . Twierdzenia strony powodowej w zakresie daty doręczenia spornych między stronami faktur stronie pozwanej pozostały zaś w ocenie Sądu Okręgowego jedynie gołosłowne i nie zostały one poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami pozwalającymi Sądowi Okręgowemu na przyjęcie ,że każda z faktur objętych pozwem została dostarczona do siedziby zamawiającego już w dacie jej wystawienia .

W tym miejscu należy także wskazać ,że część z dat , od których sama strona pozwana przyjmowała terminy wymagalności poszczególnych roszczeń strony powodowej przypadła na dzień ustawowo wolny od pracy .W tym zakresie Sąd Okręgowy również z urzędu uwzględnił tę okoliczność przy wyliczeniu należnej stronie powodowej kwoty odsetek skapitalizowanych przez powoda . Stosownie bowiem do przepisu art. 115 kc jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Zgodnie z ustawą z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28 z późn. zm.) dniami wolnymi od pracy są wszystkie niedziele oraz następujące dni: 1 stycznia, 6 stycznia – Święto T., pierwszy i drugi dzień Ś. Wielkanocnych, 1 maja – Święto Pracy, 3 maja – Święto Narodowe Trzeciego Maja, pierwszy dzień Zielonych Świątek, dzień Bożego Ciała, 15 sierpnia – Wniebowzięcie Najświętszej M. P., 1 listopada – Wszystkich Świętych, 11 listopada – Narodowe Święto Niepodległości, 25 i 26 grudnia – dni Świąt Bożego Narodzenia. Przyjmuje się natomiast ,że dniami wolnymi od pracy nie są tzw. wolne soboty oraz pozostałe dni, w których praca nie jest wykonywana (uchwała SN z dnia 30 kwietnia 1976 r., III CZP 21/76, OSNC 1976, nr 10, poz. 208; uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03, OSNC 2004, nr 1, poz. 1). O dniu ustawowo wolnym od pracy można bowiem mówić jedynie w odniesieniu do takich dni, które zostały uznane za wolne przepisem ustawy, a uregulowanie to ma walor powszechności, a nie ogranicza się do określonych zakładów pracy lub oznaczonych grup pracowników. Soboty nie charakteryzują się takimi cechami, gdyż jako dni wolne nie mają charakteru powszechnego, chociaż obejmują wiele grup pracowników i wiele zakładów pracy. Przepis artykułu 115 k.c. ma zatem zastosowanie do terminów, które zakreślają ramy czasowe wykonania jakiejś czynności, np. termin na zapłatę należności z faktury , która uznawana jest jednocześnie za wezwania do zapłaty jeżeli spełnia wszystkie wymogi przewidziane dla wezwania . Powyższe oznacza zatem ,że jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego, tj. dnia, który jest pierwszym dniem po dniu ustawowo wolnym od pracy.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w przypadku roszczeń strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności dochodzonych przedmiotowym pozwem w przypadku tych należności , co do których terminy ich płatności przypadły na dzień ustawowo wolny od pracy i uznał ,że termin ten upływał w dniu następnym , który jest pierwszym dniem po dniu ustawowo wolnym od pracy.

Sumę wszystkich skapitalizowanych odsetek należnych stronie powodowej objętych przedmiotowym pozwem przy uwzględnieniu ich charakteru , wysokości oraz terminów wymagalności poszczególnych roszczeń strony powodowej Sąd Okręgowy wyliczył na kwotę 11 623,80 zł. Była to wprawdzie kwota niższa niż ta dochodzona z tego tytułu przez powoda (11 690 , 06 zł) , ale jednocześnie wyższa od tej wyliczonej przez samą stronę przeciwną (11 560 zł.) . Zważywszy , że oprócz należności głównej dochodzonej w niniejszym postępowaniu w dniu 18 grudnia 2015 r. dokonał płatności kwoty 11 690 ,06 zł. Sąd Okręgowy uznał ,że różnica pomiędzy kwotą należną powodowi z tytułu skapitalizowanych w pozwie odsetek , a kwotą wpłaconą przez pozwanego winna zmniejszyć jego zadłużenie z tytułu skapitalizowanych przez stronę powodową już w toku niniejszego postępowania odsetek zgodnie z ze stanowiskiem zajęтым przez stronę pozwaną w tym zakresie w toku niniejszego postępowania . W tym miejscu należy także wskazać ,że kwota tych odsetek została przez stronę powodową zawyżona bowiem strona powodowa naliczyła je od kwoty 11 690,06 zł. , a nie od kwoty odsetek należnej i wyliczonej przez Sąd Okręgowy .

Mając to na względzie Sąd Okręgowy oddalił roszczenia strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności na okresy wcześniejsze oznaczone w pozwie w tym również te , które obejmowały również pierwszy dzień po dniu ustawowo wolnym od pracy zasądzając należne odsetki od dnia następnego po tym dniu oraz oddalając powództwo w pozostałym zakresie . Sąd Okręgowy zatem zasądził tytułem należnych powodowi skapitalizowanych odsetek od należności głównej w części zasadnie dochodzonej niniejszym pozwem pozostałą do zapłaty z tego tytułu kwotę (po uwzględnieniu nadpłaty dokonanej przez stronę pozwaną) w wysokości 2215 , 39 zł. oraz oddalił żądanie w zakresie zasądzenia odsetek skapitalizowanych w pozostałym zakresie jako niezasadne i nieudowodnione .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Zarówno w doktrynie jak i judykaturze powszechnie przyjmuje się ,że zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w powyższym przepisie oznacza, że strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Co do zasady przegrywającym proces jest zatem powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna, bez względu na to, czy strona uległa co do istoty, czy też formalnie, np. przez odrzucenie pozwu, i bez względu na to, czy doszło do tego z winy strony przegrywającej (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 10 listopada 2010 r., III PZ 5/10, LEX nr 686071, oraz z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 146/11, LEX nr 1147818). Za stronę przegrywającą sprawę uważa się również pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, LEX nr 8642). Także cofnięcie pozwu czy środka zaskarżenia traktowane jest jako przegranie sprawy z wyjątkiem sytuacji, gdy cofnięcie wywołane jest zaspokojeniem roszczenia (postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 8 lutego 2001 r., II UKN 14/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 504; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 97/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 4; z dnia 14 maja 1966 r., I PZ 30/66, LEX nr 5988; z dnia 27 sierpnia 1962 r., II CZ 103/62, OSNCP 1963, nr 7-8, poz. 171; z dnia 11 grudnia 2009 r., V CZ 58/09, LEX nr 551159; z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570; oraz uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego : z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63; z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, LEX nr 1147814).Mając powyższe na względzie za stronę przegrywającą w niniejszym przypadku należy zatem uznać stronę pozwaną .

Zgodnie zaś z przepisem art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W przedmiotowym przypadku , jak wynika z powyższego powód uległ nieznacznie co do swoich roszczeń i to tylko i wyłącznie w zakresie części odsetek . Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy całością kosztów obciążył stronę pozwaną .

Stosownie do przepisu art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku . Strona pozwana nie tylko ,że dała podstawę do wytoczenia przedmiotowego powództwa ponieważ nie zaspokoiła roszczeń strony powodowej niezwłocznie po wezwaniu do ich zapłaty a dopiero po wytoczeniu powództwa , ale również nie uznała powództwa w

części w jakiej roszczenia strony powodowej nie zostały jeszcze zaspokojone wnosząc o jego oddalenie w całości, a nie tylko w części zaspokojonej przez pozwanego.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł w niniejszym przypadku natomiast podstaw do zastosowania również przepisu art. 102 kpc, jak chciała tego strona pozwana. W doktrynie przyjmuje się, że przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on wprawdzie pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia jednak ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy natomiast uznać pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 kpc - z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (por. postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11, LEX nr 1119554). Za judykaturą uznać należy za sprzeczne z zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 kpc żądanie zapłaty kosztów procesu zgłoszone przez stronę wygrywającą, która swoim niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem doprowadziła do zainicjowania procesu i powstania kosztów związanych z jego prowadzeniem (zob. postanowienie SN z dnia 5 sierpnia 1981 r., II CZ 98/81, OSNC 1982, nr 2-3, poz. 36). Taka sytuacja w ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym postępowaniu nie miała miejsca. Obciążenie strony pozwanej zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, całością kosztów procesu w okolicznościach niniejszej sprawy w ocenie Sądu Okręgowego nie jest także trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego, gdyż przedmiotowa sprawa nie ma także np. precedensowego charakteru. Za szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 102 kpc nie może być potraktowana okoliczność, że dłużnik ma zobowiązania dużej wysokości wobec wielu podmiotów, gdyż stan taki jest spowodowany przez samego dłużnika, którzy nie uczynili zadość obowiązkom wynikającym z zawieranych przez niego umów.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do tego, by na gruncie stosunków zobowiązaniowych stawiać pozwanego szpital w uprzywilejowanej pozycji w zakresie kosztów procesu z racji pełnienia przez niego funkcji społecznej podmiotu świadczącego usługi zdrowotne. Pozwany występuje bowiem nie tylko i wyłącznie w tej właśnie roli, ale występuje on w powszechnym obrocie prawnym, z którego uzyskuje przychody i ponosi wydatki i tak jak każdy przedsiębiorca zobowiązany jest do racjonalnego dysponowania swoim majątkiem. Trudności ekonomiczne nie uzasadniają niewykonywania zobowiązań zaciągniętych ze świadomością własnej sytuacji finansowej oraz zwolnienia od ponoszenia kosztów procesu.

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), który stanowi o tym, że sąd zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład jego pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Zgodnie zaś z ust. 2 tego przepisu podstawę zasądzenia wymienionej opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu, która w niniejszej sprawie wynosi 7 200 zł. Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego stronie powodowej pełnomocnictwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .